

EEN ANGSTIGE AVOND

DOOR

W. G. v. d. HULST.

't Was héél stil in de slaapkamer en heel donker. Maar in den hoek bij 't raam lag een smal flauw lichtstreepje van de maan, die door een kiertje van 't gezakte gordijn scheen.

In 't groote bed, waar de twee meisjes sliepen, was 't óók heel stil. Geen poot van 't ledikant kraakte, geen plooitje van de dekens bewoog.

En 't smalle lichtstreepje van de maan schoof langzaam verder over den vloer, onmerkbaar....

Toen, eventjes maar, werd er in 't groote bed een hoofd opgelicht.... 't Zakte weer neer.... 't Kwam wéér omhoog, en twee oogen tuurden over den zwarten heuvel van de deken heen de donkerte in....

Jet, die vooraan lag, zag iets in de kamer.

„Mien...!” fluisterde ze, „Mien!”

„Ja...! Wat?”

„Slaap je al?”

„Nee,... jij?”

„Ik ook niet!”

't Was weer stil, héél stil.

Maar opnieuw ging Jet's hoofd in de hoogte, éven, heel voorzichtig.... 't Dook weer neer, stijf in 't kussen.

„Mien...! Mien!”

„Nou..., wat dan?”

„O, Mien...! Mien!”

„Wat is er dan?”

„Ssst...! Mien, hoor'es! Ssst! hoor...! Ik zie wat!”

„Och meid, jij...! Ik slaap al, hoor!”

Weer stilte.

Mien kreeg een duw.... „Mien, kijk dan 'es! Ik zie wat, heusch, hoor! Dáár, bij 't raam. Kijk nou 's even, heel eventjes maar...! Nou, zie je 't nou wel? Nou zie je 't toch óók!”

„Och, meid.... Dat is van de maan, dat licht.”

„Nee, nee.... Praat toch zachtjes! Nee, dáár, daarnaast, dat *witte!*”

„Ik ga slapen hoor. Jij hebt altijd wat!”

Mien bonsde zich om, dook warmpjes weg. 't Vroor!

Jet half boos, half bang, probeerde óók te gaan slapen, maar zich omkeeren, durfde ze niet; met haar rug naar dat witte, dat griezelige daar...? Brrr! Ze rilde.

Even kijken nog! Zou 't wèg zijn misschien?

„O, Mien! Mien.... Nare meid.... kijk dan toch 'es!” griende ze met 'n angstige flauwte-stem. „Ik zie wat! Een beest geloof ik...! Ik zal 't tegen Moe zeggen, hoor, dat jij...”

„Een beest...?” mopperde Mien, die zoo'n heerlijken slaap had, maar nu toch een beetje meer belangstelling in 't vreemde geval kreeg,„wat voor een beest!”

„Kijk dan, nare meid...! Ja, jij ligt lekker in 't hoekje. Maar als-t-ie op bed springt, op mij.”

Mien kwam een eindje boven de dekens uit, een klein eindje maar, om de kou en om de voorzichtigheid.

„Waar?”

„Dààr...! O, zeg, 't is net een kat, zie je wel. Een groote, een witte.”

Mien tuurde.... 't Was zoo donker; maar bij 't streepje van de maan zat iets wits, ja.... 't Bewoog heelemaal niet.

„Zie je wel, zie je nou wel! 't Is een kat,” fluisterde Jet met een bibberende huilstem. „Een groote, witte, valsche, vreemde kat..!” En ze kroop angstig weg, heelemaal onder de dekens, dicht tegen Mien aan.

Mien begon ook wantrouwend te worden. En dat bange gegrien van Jet maakte haar heelemaal in de war. Hoe langer ze keek naar dat vreemde, witte in 't schemerig duister, hoe ongeruster ze werd. Dáár was z'n kop, en dáár z'n lijf....

„Zal 'k héél hard schreeuwen?” fluisterde ze.

„Nee, nee, o nee.... Als-t-ie ons merkt....” „Kom, kom nou, meid....” „Stil nou! Stil nou toch!”

Jet trok Mien aan d'r haar. Mien dook ook weg, óók onder de dekens in 't veilig duister.

Toen was 't wéér stil....

„Zullen we nog 's kijken?” begon Mien na een oogenblik.

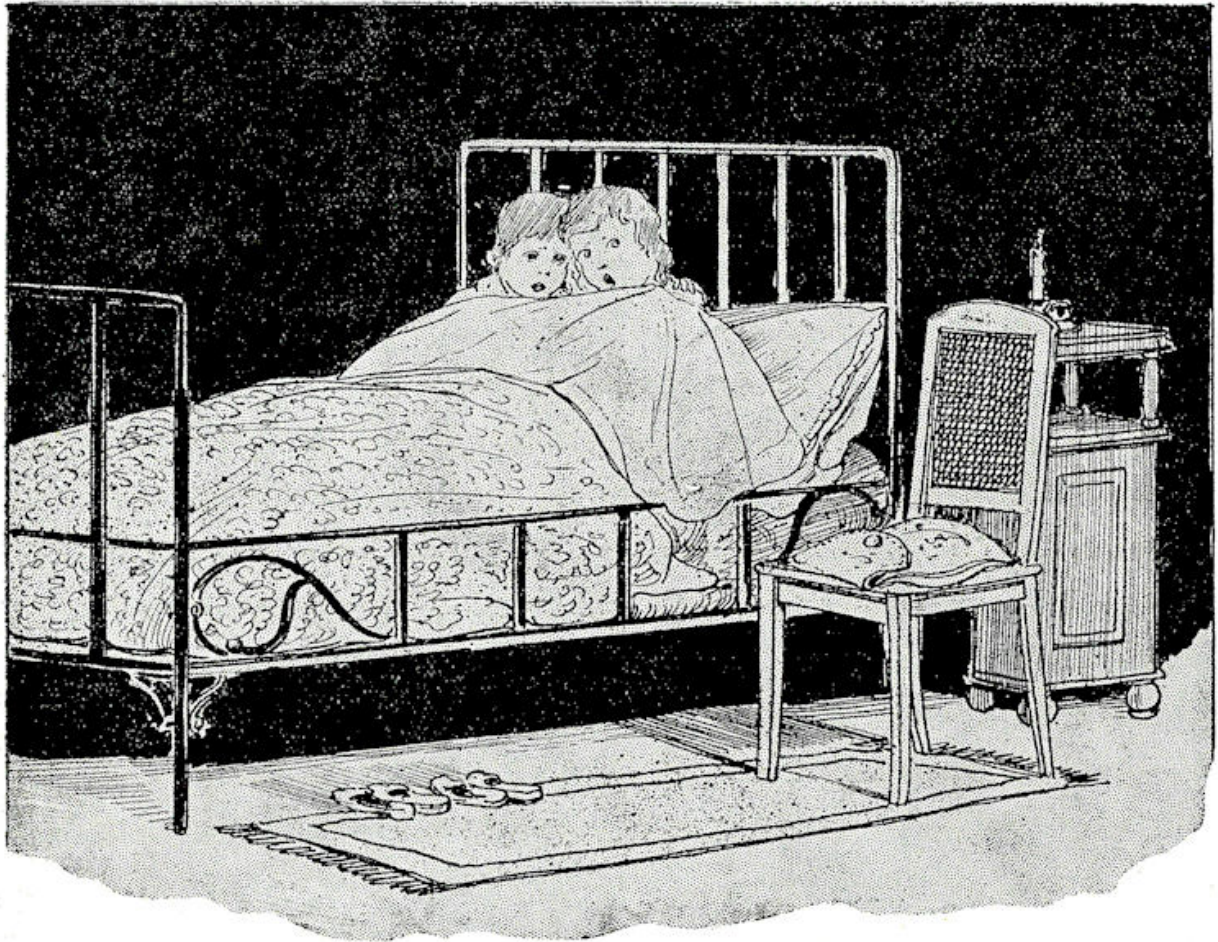
„Ja, maar.... Durf jij?”

„Best, hoor!” En heel voorzichtig kwam Miens hoofd weer te voorschijn.

„Zie je wat?” klonk 't gedempt onder de dekens.

En Mien, dapper ineens, joeg: „Ksst! Ksss-sst!” Toen bonsde ze weer naast Jet neer, trok de dekens over haar hoofd.

„Meid...!” schrok Jet, „kwam-ie naar ons toe?”

„Nee...! Zal 'k nog eens roepen?”

„Ja maar, pas op, hoor...! Als-t-ie je aanvliegt. Heeft-ie vurige oogden...?”

„Kom-aan, samen kijken en samen roepen. Houd me maar vast!”

Jet griezeld.... „Ja, maar.”

„Kom nou!”

En heel stil, elkander bang vastgegrepen gluurden ze weer naar

dat geheimzinnige beest, dat daar maar lag en zich niet bewoog.

„k Zal 'm 'es roepen,” fluisterde Mien.

„Nee, nee!” protesteerde Jet. Mien deed het toch.

„Poes...! Poesie...! Kom dan! Poes!”

De poes verroerde zich niet.

En Mien, met een plotselingen greep over Jet heen, griste den nachtzak weg, die op den stoel naast 't bed lag, — smeed dien met een wilden zwaai naar de kat, — vloog griezelen van haar eigen durf weer onder 't dek.

„Nare meid,” griende Jet... „als-t-tie nou nijdig wordt!”

Alles bleef stil. De kat bewoog niet.

Mien kwam wéér te voorschijn, heel behoedzaam. Jet waagde 't ook een eindje....

„Hij zit er nog...! Zal 'k Moe roepen?” bibberde Jet.

„Nee, stil nou...! Zeg, zal 'k 'es gaan kijken?”

„Er uit...? *Uit* 't bed...? Meid?”

„Nou, 'k durf wel...! Poes, poesie, poesepoes!” fluisterde ze de donkerte in. „Ik durf best, maar dan moet jij ook meegaan.”

„Ik...? O, nee hoor!”

„Och, bange meid! Jij durft ook niks...! Ik zal wel...” En moedig ging Mien rechtop in bed zitten. „Poesepoes! poes!”

De kat bewoog niet.

„Nou maar ik ga de deur open zetten, hoor! En dan zal die leelijkerd best wegloopen.... Zeg, en dan moet jij hem opjagen.”

„Nee, nee.... als-t-ie je aan je bloote beenen pakt!”

't Was weer een oogenblikje stil. Mien lag nu op haar buik op de dekens, haar hoofd al buiten 't ledikant, te turen, te turen.... 't Streepje van de maan kwam nu net over dien kat z'n staart, leek het wel.... O, ze werd, hoe langer hoe vinniger op dat leelijke beest, dat maar heelemaal niet bewoog. Z'n oogen zag ze niet. Hij zat zeker met z'n rug naar hun toe.

„Nou maar....”

„O Mien, Mien.... als-t-ie je bijt!” griezeld Jet, toen ze Mien voorzichtig het bed voelde uitstappen....

„Poesie! Poes! Poesepoes! Kom maar hoor!” liefkoosde Mien op goed geluk.

„O meid, kom toch hier; nare meid!” griende Jet.

„Och.... hij doet niks, als je maar heel vriendelijk bent...! Ik zal de karaf met water nemen, zeg!” zei ze opeens met de vreugde

van een mooi plan.... „En als-t-ie dan niet wil, gooi ik hem al het water op z'n kop, dat leelijke dier...! Poesie, poes...!” Ze stond nog altijd tegen het ledikant gedrukt, boos op de kat, boos ook op Jet, die haar nu maar alleen liet in 't groot gevaar. Ze bibberde. O, ze had zóó wel met een gil weer in 't bed willen schieten..., maar als-t-ie haar dan pakte bij haar bloote beenen...? O, nee, nee...!

Maar haar moed groeide weer.

Ze begon naar de waschtafel te sluipen, naar de karaf; twee, drie, vier stappen. „Kom nou ook Jet,” fluisterde ze. „Loop jij nou zachtjes achter hem heen; en dan moet je ineens met je voet op den grond bonzen, heel hard. En dan vliegt-ie de deur uit! En dan zal ik de deur wel opendoen. Dat is 't gevaarlijkste...”

„Ja maar..., nee hoor.... ik ben zoo bang!”

„Kom nou bangerd! Zoo'n beest doet je niks, heusch niet...! Poesie dan! Poes! Beste Poes, hoor!” fleemde ze weer, om haar eigen angst te sussen.

Jet waagde 't, haar eene been uit 't bed te steken, trok het weer griezeland terug; probeerde 't met het andere....

„Kom nou! Kom nou maar! Ik heb de karaf al. Hij is boordevol. En als die leelijke kat niet wil.... Poesie, poes...! Vooruit nou, Jet! Een klein eindje lopen maar en dan bonzen hoor, *hard* hoor...! Ben je er...? *Ik* ben al bij de deur...!

„O, o, maar als-t-ie me aanvliegt...!”

„Vooruit dan! Eventjes maar!”

Jet, rillend van angst, stond op den vloer, verzette haar eene voet, toen de andere ook al.... Nòg een pasje. Het vreeselijke beest bewoog niet. Nòg een.... O, o, ze trapte op iets, op een band; o, en die haakte tusschen haar teenen, en die kriebelde zóó; o, en ze werd zoo bang, zoo vreeselijk bang...! Ze vloog terug, maar die band tusschen haar teenen sleepte mee....

En toen....

O, toen opeens begon ook dat vreeselijke beest te lopen, Jet achterna; dat groote, witte beest! En 't werd opeens nog veel grooter.... Mien zag het, verbijsterd van schrik.

„Och! och!” gilde ze, en in haar wilden angst wilde ze het water het beest over 't lijf smijten.... maar 't kletste juist Jet tegen haar bloote beenen, plaste over haar bloote voeten....

De stakker krijschte van schrik, duikelde kopje-over in bed;

Mien smakte over haar heen, dwars over haar heen, de karaf krampachtig in haar hand gekneld, ook al gillend en schreeuwend: „Moe! Moeder! Moe! Een beest! Een beest!”

Beneden werd een deur opengeworpen. Een verschrikte stem riep: „Ja, ja, ik kom...! Wat is er...?” Haastige voetstappen tipten de trap op. Een lucifer werd aangestoken. 't Gas plofte op....

Daar stond Moeder. In 't groote bed lagen de zusjes in grooten angst nog, zich aan elkander vastklemmend, bibberend van de kou; de karaf, nu heelemaal leeggelopen, naast hen.

En op den grond...?

Daar lag het beest, het vreeselijke, valsche, witte beest: *Mien's onderrok*.

Jet had op den band getrapt, en áán dien band de rok een eindje meegetrokken: zóó was dat beest gaan *loopen*.

„Wat is er dan?” bromde Moe boos en verschrikt.

„O, Moe..., dat beest!”

Toen zagen ze het liggen!

En de natte Jet moest verschoond in de kou, en Mien moest de natte deken ruilen voor een droge, ook al in de kou. En Moe lachte maar, lachte maar!

Toen moesten ze zelf toch ook een beetje lachen, maar — met kleuren van schaamte.

En toen 't weer donker was en ze weer veilig en warmpjes weggedoken lagen onder 't dek, zei Mien:

„'t Was *jou* schuld!” En Jet zei: „Maar *jij* bent uit bed gegaan. 't Is *jou* schuld!”

Mien rolde zich nog eens behaaglijk om, fluisterde: „Fijn, hè, dat 't geen *echte* kat was!”

„Nou!”

